

Formlingarna

och dagen som inte
kom tillbaka

Andreas Hurtig

För den som velat göra om en dag.

Formlingarna och dagen som inte kom tillbaka
Andreas Hurtig

Lokal läsutgåva 1, september 2026.

Figurer, värld och berättelseidé: Andreas Hurtig.
Manus utvecklat och redigerat med AI-stöd.
Illustrationer genererade och bearbetade med AI-stöd.
Formgivning och produktion med AI-stöd.

Fortsättning på Formlingarna och den första kroken.
Denna utgåva är inte tryckanpassad.

Formlingarna och dagen som inte kom tillbaka

Andreas Hurtig

En mycket bra backe

Det hade regnat hela natten i Formlingarnas dal.

Mio bar matsäcken. Lillis bar en pinne som hon hade hittat. Lo bar ingenting alls, men hon gick som om hon visste vart de skulle.

Det visste hon inte.

Bakom hasselbuskarna fanns en backe. Den var låg och tjock, med gräs på toppen och blank, brun lera hela vägen ner.

Lo satte en fot i leran.

Foten fortsatte. Resten av Lo hann inte riktigt med.

”Jag undersöker”, sa hon.

Sedan låg hon på magen.

Hon gled ända ner.

I botten vek hon sig runt en tuva och stannade med fötterna
bredvid öronen.

”Vad kom du fram till?” ropade Lillis.

Lo fick loss ena foten.

”Att ni står väldigt långt upp.”

Akta magen!

Lillis lade pinnen bredvid matsäcken och kastade sig ner. Hon blev lång och platt, med den rosa toppen fladdrande bakom huvudet.

Mio satte sig försiktigt i leran.

”Man kan nog åka sittande också.”

Det kunde man.

En liten bit.

Sedan vände han sig på tvären, snurrade ett halvt varv och kom ner med baken först.

”Akta magen!” ropade Lo.

”Vems?”

TJOFF!

Los.

Lillis låg underst. Mio låg ovanpå. Lo låg på något som nog var en av hennes egna armar.

”Jag har fått en extra fot”, sa Lillis.

”Den är min”, sa Mio.

”Ta med den när du går.”

Lo försökte resa sig. Då lät leran under henne som en mycket liten prutt.

Ingen reste sig.

En gång till

De åkte en gång till.

Och en gång till efter den.

Lo gjorde sig till en skål och kom ner med halva backen i magen. Mio försökte bromsa med öronflikarna. Lillis kom på att man kunde ropa sitt eget namn hela vägen ner, om man hade ett väldigt långt namn.

”Lillillillillillillillisssss!”

Lo skrattade så att hennes två knoppar slog ihop.

Kroken under hennes arm dinglade med. Den hade suttit där i flera dagar. Just nu tänkte hon inte på den.

Till slut orkade de inte klättra upp igen. De åt smörgåsarna på filten och lät leran torka i solen.

Mio hade lera bakom ena ögat.

”Hur fick du dit den?” frågade Lillis.

”Jag tror att jag tittade för fort.”

Lo skrattade igen, fast det gjorde ont i magen.

Hon såg på deras långa spår i backen. På Mios leriga ansikte. På Lillis som pillade bort en smula från sin pinne.

”Det här är den bästa dagen jag har haft”, sa hon.

På vägen hem gick hon baklänges tills hon inte såg backen längre.

Nästan likadant

Nästa morgon stod Lo utanför Mios dörr.

”Kom. Jag vet vart vi ska.”

Den här gången gjorde hon det.

Mio stoppade tre smörgåsar i matsäckskorgen. Vid Lillis hus fick de vänta. När hon kom ut hängde hennes öronflikar ner.

”Har du med pinnen?” frågade Lo.

”Nej.”

Lo sprang och hämtade den.

På vägen pratade Mio om en tunnel under den stora eken. Han hade sett ljus i andra änden.

”Vi kan krypa igenom efteråt”, sa Lo.

Backen låg kvar.
Tuva. Sten. Spår.
Lo lade sig på magen och sköt ifrån.
Ingenting hände.
Hon sköt lite hårdare.
SKRAP.
Leran hade torkat.

Det går att ordna

”Vatten”, sa Lo.

Hon hittade en gammal trähink vid bäcken. Mio hjälpte henne att bära. De hällde, trampade och hällde igen.

Lillis satt på stenen med sin pinne.

Till slut var mitten av backen blank.

Lo åkte. Det gick lite snett, men det gick.

”Så!” sa hon. ”Nu ni.”

Mio tog ett varv och landade på fötterna.

”Jag klarade det!”

”Fast du ska komma baklänges”, sa Lo.

”Jag ville prova.”

Lo ställde sig nedanför spåret.

”Du låg här, Lillis.”

”Jag vill sitta en stund.”

”Bara en gång.”

”Inte nu.”

Lo tryckte tårna i leran.

”Men det var ju du som skrattade mest.”

Lillis drog pinnen över stenen. Det blev ett vitt streck.

”Idag vill jag sitta.”

Fel ställe

Lo flyttade filten till samma plats som igår. Korgen ställde hon under hasselbusken. Sedan satte hon Lillis pinne i marken där den hade legat.

”Mio, lite åt det hållet.”

Han flyttade sig.

”Lite till.”

Han flyttade sig igen.

Lillis reste sig för att ta pinnen. Lo tog henne i armen och drog henne mot spåret.

”Här. Du ska vara här.”

Lillis drog armen till sig.

”Sluta flytta på mig.”

Lo släppte.

”Akta magen!” ropade hon till Mio.

Han stod still.

”Du ska säga vems.”

”Vems?” sa han.

Lo väntade på skrattet.

En droppe föll ur hinken.

”Ni gör ju fel”, sa hon.

Lillis tog sin pinne.

”Jag går till tunneln.”

I spåret

”Vänta”, sa Lo.

Lillis väntade inte den här gången.

Mio vek ihop filten. Han tittade åt tunneln och sedan på Lo.

”Jag vill också se vad som finns där.”

Lo satte sig längst ner i backen.

Om de gick nu skulle det bara vara den här dumma morgonen.

De hade nästan fått till det. Det fattades bara något.

Hon drog ett finger genom spåret där de hade åkt.

Då ryckte det under armen.

Kroken sträckte sig mot den hårda kanten längst ner i spåret.

Klick.

Lo reste sig. Kroken satt fast.

Hon tog ett steg mot Mio.

Jorden knakade.

Den följer med

Lo tog ett steg till.

Hela backen reste sig ur marken.

Mörk jord hängde under den. Några rötter dinglade som trötta snören. Tuvan stod kvar på toppen, alldeles sned.

Mio tappade filten.

”Du har med dig backen.”

Lo tittade över axeln.

Det hade hon.

Bakom backen fanns en grop.

”Då kan vi åka sen”, sa hon.

Hon började gå.

Kroppen sträcktes ut vid kroken, smal och spänd. Fötterna fick hon göra breda för att komma någonstans.

Backen skrapade efter.

Mio plockade upp filten och korgen.

”Hinken då?”

”Den kan stå.”

Det var den minsta saken där.

Lite för mycket backe

Vid två träd tog det stopp.

Lo drog.

Backen satt fast.

Hon drog så att knopparna lutade framåt. Den grå stenen i kanten skakade, men den följde inte loss.

Mio ställde korgen och filten på en mossig sten.

”Du får nog gå runt träden.”

”Jag går ju framåt.”

”Jag ser det.”

Lo tog sats en gång till. Hela hon blev lång. Backen blev inte ett dugg längre.

Hon fick backa.

Det var svårt att backa med en backe.

Mio visade var det var plats. Lo gick runt den tjockare stammen.
Jordstycket vände långsamt efter henne.

”Där!” sa Mio.

Han pekade mot tunneln.

Lo såg bara backen när hon vred på huvudet.

”Var?”

Matsäcken

Lillis kom tillbaka från eken.

”Det går att komma igenom”, sa hon. ”Fast man får krypa.”

Hon lyfte ner korgen från stenen och vecklade ut filten i gräset.

Lo försökte svänga runt för att se tunneln.

”Vänta! Filten!” ropade Mio.

Backens kant fastnade i tyget.

Korgen välte. Tre smörgåsar ramlade ut. En landade i Lillis knä.
En landade på filten.

Den tredje försvann under backen.

Lillis tog upp den som låg i knät och borstade bort jord. Hon räckte den till Mio.

”Den där var min”, sa hon och pekade under backen.

”Jag kan dra fram den.”

”Dra inte mer”, sa Mio.

Lo stannade.

Filten satt fortfarande fast.

Den som blev platt

Lo tog ett steg bakåt. Det slutade dra i sidan.

Tillsammans fick hon och Mio ut filten. Smörgåsen följde med.
Den var tunn som ett löv och alldeles svart på ena sidan.

Lo tittade på den.

”Jag hörde inte när ni ropade.”

”Jag ropade högt”, sa Mio.

”Ja. Förlåt.”

Hon räckte Lillis sin egen smörgås, den som hade landat på filten.

”Du kan ta den här.”

Lillis tog den. Hon var fortfarande rynkig mellan ögonen.

”Och förlåt att jag drog i dig”, sa Lo.

Lillis tuggade färdigt.

”Gör inte så igen.”

Lo nickade.

Lillis satte pinnen mot ekens rot.

”Jag äter där borta.”

Hon gick till tunneln.

Mio satte sig bredvid Lo. Han delade sin smörgås och lade ena halvan på filten mellan dem.

Om det aldrig blir så

Lo åt inte.

Framför henne satt leran full av torra sprickor. Hon mindes hur Lillis hade skrattat med hela munnen. Mios fot som hade hamnat fel. Ljudet under hennes mage.

Hon försökte få fram det igen, inuti sig.

Det gick inte där heller.

”Jag vill bara ha igår”, sa hon.

Mio drog bort en rottråd som kittlade hans fot.

Lo väntade. Han sa ingenting.

”Tänk om vi aldrig har så roligt igen?”

Mio öppnade munnen.

Sedan stängde han den.

”Jag vet inte”, sa han.

Lo böjde ner huvudet. De två knopparna vilade mot varandra.

Mio satt kvar.

Där borta

Efter en stund tog Lo smörgåshalvan.

Den smakade lite jord.

Från tunneln hördes ett skrapande. Sedan Lillis röst.

”Det luktar ost här inne!”

Mio höjde huvudet.

”Din smörgås?”

”Den är slut.”

Lo tittade upp.

”Hurdan ost?”

”Gammal.”

Det blev tyst igen.

Lo såg på spåret. Hon ville fortfarande ligga i den skrattande högen.

Sedan vände hon sig mot tunneln.

Backen ryckte i hennes sida.

Hon satte sig igen.

Kroken var spänd mot spårets kant.

Lo lade handen under den.

Ett halvt steg

Hon flyttade sig närmare backen. Bara ett halvt steg.

Den utdragna biten av hennes sida blev mjuk.

Lo höll i kroken och lyfte dess böjda spets över kanten. Lite torrlera smulades ner på hennes fot.

Kroken var kvar på henne.

Backen låg kvar på marken.

Hon drog handen längs spåret en sista gång.

”Jag hade så roligt”, sa hon.

”Jag med”, sa Mio.

Lo reste sig.

Den här gången följde backen inte med.

Hon tog den jordiga filten. Mio tog korgen.

Vid eken tittade Lo tillbaka.

Sedan böjde hon sig ner bredvid Lillis.

”Flytta pinnen lite. Jag vill också lukta.”

Mycket gammal ost

Tunneln gick under ekens rötter. Det var svalt där inne och så lågt att Mio fick lägga sin topp åt sidan.

Lillis pekade med pinnen.

Längst in låg en ensam gammal vante.

Lo stack fram näsan.

Sedan drog hon tillbaka hela huvudet.

”Det är en ost med tummar.”

”En tumme”, sa Lillis.

”Det räcker.”

Mio kröp fram för att titta. Hans bakdel blev kvar utanför.

Lo satte sig vid öppningen. Hon kunde se backen mellan träden.

Det gjorde fortfarande ont att titta på den.

Inifrån tunneln kom Mios röst.

”Jag tror att jag har fastnat.”

Lillis lutade sig förbi Lo.

”Med kroken?”

”Med rumpan.”

Igår var den bästa dagen Lo någonsin hade haft.

Så idag ska de göra om den.
Samma backe. Samma skämt.
Samma skratt.

Men leran är torr, Mio vill till en tunnel
och Lillis vill sitta ifred.

Lo tänker ordna det.
Snart har hon en hel backe efter sig.

En berättelse för barn omkring 6–11 år.
Att läsa själv eller tillsammans.